

רחלי טאובר / קו התפר

גלריה משרד בתל אביב

Office in Tel Aviv Gallery

רחלי טאובר קו התפר

פברואר - מרץ 2020
גלריה משרד בתל אביב
פרויקט מס' 216

אוצרת ראשית: רחל סוקמן
אוצרת התערוכה: גלית סמל

קטלוג
עיצוב גרפי: משה מירסקי
עריכה לשונית: דריה קטובסקי
תרגום לאנגלית: אליעזר טאובר
צילום: בועז אופנהיים
הדפסה: דפוס א.ב. בע"מ, תל אביב

עטיפה עברית: **תחרה עם קידוחים בצורת משולש**, 2019, שיש וברזל, 30x42x13
עטיפה אנגלית: **קופסת תפירה**, 2018, שיש וברזל, 45x30.5x54.5

כל המידות בסנטימטרים, עומק x רוחב x גובה

© 2020, כל הזכויות שמורות למרכז לאמנות חזותית בתל אביב

רח' זמנהוף 6, תל אביב 6437306

טל': 03-5254191

magazine@netvision.net.il

www.officeintelavivgallery.com

בתמיכת משרד התרבות והספורט
ועיריית תל אביב יפו

רחלי טאובר / קו התפר

קו התפר

גלית סמל

ההשראה לסדרת הפסלים החדשה של רחלי טאובר נבעה מקופסת התפירה של חמותה, שבה נמצאו אינספור שאריות, חלקי אִמרות, תחרות וכדומה, הקשורות למערכות חיים ולמערכות לבוש שאינן עוד. התערוכה "קו התפר" היא בבחינת מסע פנימי, המחבר בין פעולת איסוף חפצי חמותה ושימורם לבין העיסוק המתמשך של טאובר בשאלת זהותה כאמנית, זהות הבאה לידי ביטוי בהשאת כלי העבודה מונצחים בגוף הפסלים. העבודות בתערוכה משלבות בעיקר בין אבן לבין חלקי ברזל וסיבי פלדה, בתוספת חבלים, חוטים ורצועות עור, וכך מייצרות דיאלוג בין חומרים שונים ומרקמים מגוונים, כגון תחרה, רקמה ותפירה, הבאים לידי ביטוי בסיתות, בקידוח ובחירור פני האבן ובצירוף אלמנטים נוספים אליה. הפסלים עתירי ניגודים: בין חלל למסה, בין משקל לאוויר, בין אור לצל, בין מקצב לאחידות, בין מרקמים לשטוחות ובין שחור ללבן. האבן, על צורתיה השונות, מעסיקה את טאובר זה שנים. בבסיס עבודתה עומד אובייקט, שהופקע מייעודו המקורי לטובת שימוש אחר, המרחיב את מהותו הרעיונית. הזהות החדשה, המוענקת לפסל, מאפשרת לה לחשוף את פגיעותו ואת רכותו, הנחבאות מתחת למצע החומר הקשיח. היא רוקמת באבן באמצעות חירור או קידוח חורים, המדמים טקסטיל ותחרה עדינה בחומר הקשה, ובאמצעותם מעלה שאלות הנוגעות למגדר ולחברה.

את הפסלים בתערוכה ניתן לחלק לשתי קבוצות: עבודות המשלבות חלקי ברזל מן המוכן (מסמרים, מסוריות, מקדחים, מחברים שונים וקפיץ מיטה) ועבודות שבהן חלקי הברזל עשויים ביד ומטופלים. שרידי החפצים מייצגים את אורך חייהם של חפצים בתרבות הצריכה העכשווית. בד בבד, שימור זיכרון החפצים באבן מרמז על טבעה הנצחי. בנוסף משמרת טאובר גם נוסטלגיה לעבודות יד ולמיומנויות קשירה, שכמעט נעלמו מן העולם.

טאובר מפסלת בשיש חברון ארצישראלי. גושי האבן בפסליה מקורם במפעל מקומי לייצור מצבות קבורה. הם מגיעים בגדלים קבועים, ועוברים תחת ידיה תהליך של שינוי צורני ופונקציונלי. העבודה המסיבית על כל פסל נמשכת לעתים חודשים אחדים. השינוי החומרי והתוספות מקנים לפסל סוג של חיות, והופכים את המצבה הנקייה, הקרה והסטריילית לגוש מעובד חם, ששינה את ייעודו. האבן הנוקשה והתעשייתית הופכת להיות עדינה, רכה וביתית. החומר הקשה המסמל מוות, מתמלא בחיים.

עבודותיה של טאובר מצטיינות בהבנה עמוקה של תכונות החומר ושל מרקם האבן. היא מאתגרת את גבולות החומר ובוחנת מהו קצה היכולת לעבד את האבן מבלי לעבור את הגבול ולגרום לשברים או לסדקים בה. סיתות באבן נחשב לעבודה גברית, אך טאובר מנכסת אותו להדמיית מלאכה, שנחשבה מאז ומעולם לנשית ולעדינה.

רקמה, סריגה ותפירה זוכות אצלה לפרשנות ויזואלית עדכנית באמצעות פיסול באבן, המבוסס על תעתוע ויזואלי ועל מחקר של שפה ושל צורה. היא משתמשת בטכניקה אומנותית עתיקה ליצירת אמירה עכשווית בחומר אחר. שימוש מעין זה בטכניקות של מלאכת יד אינו מהווה חידוש. האמנות הפמיניסטית של שנות ה־70 וה־80 של המאה ה־20 שאבה את השראתה, במידה רבה, ממלאכות שנחשבו נשיות, אולם האובייקטים, המשמשים את טאובר לייצוג מלאכת היד הנשית, הם כאלה המייצגים, בדרך כלל, את הפן הגברי הקשוח, העושה שימוש במקדחים מסיביים לסיתות ולבנייה. יש בכך משום המשך לחיפוש המתמיד אחר ניגודים – בין גבריות לנשיות, בין הקונסטרוקטיבי לדקורטיבי ועוד.

מאז ומתמיד העלתה עבודת התחרה שאלות הקשורות לעושר ולמעמד, המושגים תוך ניצול של אוכלוסיות מוחלשות. הפער בין העבודה הקפדנית וזמן העשייה הארוך, הכרוכים ביצירתה, לבין יכולת ההשתכרות ממנה והמחיר שבו היא נמכרת, עוד מאז הומצאה בוונציה בתקופת הרנסנס, מעלים שאלות חברתיות מהותיות.

התחרה – מלאכת יד, המקושרת בזיכרון האנושי למרחב הבית ובמיוחד לבית סבתא – נתפשת כאובייקט דקורטיבי נשי, ביתי וחושני. היא משמשת לקישוט בגדים בכלל, ובפרט בגדי שינה נשיים, מפות שולחן, מפיות, ממחטות, וילונות ועוד. בתקופות שונות היוותה לבישת תחרה או ענידתה כקישוט לצווארונים ולשרוולים סמל מעמד אריסטוקרטי ועדות לטעם טוב. שמלות כלה מעוטרת לרוב בתחרה, ולעתים אף עשויות במלואן מבד תחרה. במאה ה־19 ובמחצית הראשונה של המאה ה־20 נהגו לקשט גם מדפי ארונות בפסי תחרה מיוחדים.

העבודות בתערוכה מאזכרות מסורות עתיקות של תחרות אבן, כפי שניתן לראות, למשל, בפסל האפיפיור אורבן ה־8 של ג'ובאני לורנצו ברניני מ־1635–1640.¹ בד בבד, הן מתייחסות גם לתרבות הקבורה המפוארת ומעוטרת התחרות של מלכי ספרד ואציליה במאה ה־16, שפוסלו לבורשים במחלצות פאר, וכן לתחרות מסגנון המודחאר (Mudéjar)² – עיטורי תחרה אדריכליים באבן, שהיו נפוצים בעיקר בספרד.

בפסל **רוקמת התחרה** משתמשת טאובר באלמנט של תחרה, השאוב מציור ספרדי מן המאה ה־17 של ברתולומיאו גונזלס,³ שבו מתוארת המלכה מרגרט מאוסטריה. מתחתיו הוטבעו באבן מקדחים מברזל, המשמשים במקרה זה כחוטמים. שמו של הפסל ניתן לו בהשראת ציורו הנודע של ורמר בשם זה מ־1669–1670, שבו מתוארת סצנה נשית ביתית בחזית התמונה: אישה השקועה בתהליך היצירתי עצמו. גם טאובר דנה בעיסוק היצירתי-אמנותי, שנחשב מאז ומתמיד נשי, אולם עצם שילובו עם עבודת האבן וסיתותה מעלה שאלות מגדריות עכשוויות לגבי מלאכות "נשיות" ו"גבריות" במאה ה־21.

בפסל **עמוד של קשרים** משלבת טאובר מוט ברזל לבניין, חוט ברזל וחבל, ומחברת ביניהם בקשרי מקרמה ובתפרי "תך שיניים". **ברקמה ראשונה** היא יוצרת תצרף. חיתוכי האבן נעשים באמצעות שיטות, ששימשו את הפסל היפני, איסמו נוגוצ'י.⁴ הפסל נחתך "חיתוכים כירורגיים", על פי הגדרתה, בדומה לחלקי פאזל, המתחברים זה לזה במדויק. על שני משטחי האבן הניחה טאובר רשת ברזל, המהווה ניגוד מאורר

1_ג'ובאני לורנצו ברניני (Bernini) היה מחשובי הפסלים בתקופת הבארוק באיטליה. הפסל המדובר מעוטר בשרוולים ובשולי גלימת האפיפיור בעבודת תחרה מיוחדת.

2_האמנות המודחארית, שקיבלה ביטוי באדריכלות הספרדית בעיקר בין המאה ה־12 למאה ה־16, משלבת אלמנטים נוצריים, יהודיים ומוסלמיים בתחומי יצירה שונים, אך את עיקר חותמה הטביעה באדריכלות של חצי האי האיברי.

3_ברתולומיאו גונזלס סראנו (Serrano) היה צייר בארוק ספרדי, שהתמחה בציור דיוקנאות.

4_איסמו נוגוצ'י (Noguchi), אמן פסל, מעצב ואדריכל נופי יפני-אמריקני, פעל משנות ה־20 ועד שנות ה־80 של המאה ה־20 ונודע בפסליו ובעבודותיו במרחב הציבורי.

לאבן המסיבית הכבדה. מבעד לרשת חודרים צללים של אור, ומייצרים משחק מעניין של אור וצל, של מסה ושקיפות, פתוח וסגור, חלל ונפח. מוטיב הפאזל שב ומופיע גם בפסל **קופסת תפירה**, שבו משולבות מסוריות, שבאמצעותן חתכה טאובר את חלקה העליון של האבן. המסוריות, היוצרות מניפה של קווים, נותרו מוטמעות בפסל כעדות לעבודה המדויקת, הבוחנת את גבולות החומר.

בכרית סיכות משתמשת טאובר במסמרים, המדמים כרית וסיכות תפירה, בשילוב עבודת חירור עמלנית, המייצרת סרט תחרה עדין. ההבדלים במרקם האבן מעוררים תחושות מנוגדות של עמימות ושל ברק. בפסל **תחרה עם סליל**, תוספת האבן המשולשת הקטנה מעלה על הדעת חוטי תחרה, שבתחתיתם נקשרו בעבר משקולות להקלת מלאכת הקליעה. הפסל **עבודה לא גמורה** מציג עבודת קידוח מדויקת, שהניבה מגוון חורים, המדמים רקמה עדינה. כבעבודת רקמה שטרם הסתיימה, הושאר החוט המלופף כעדות לעבודה בתהליך.

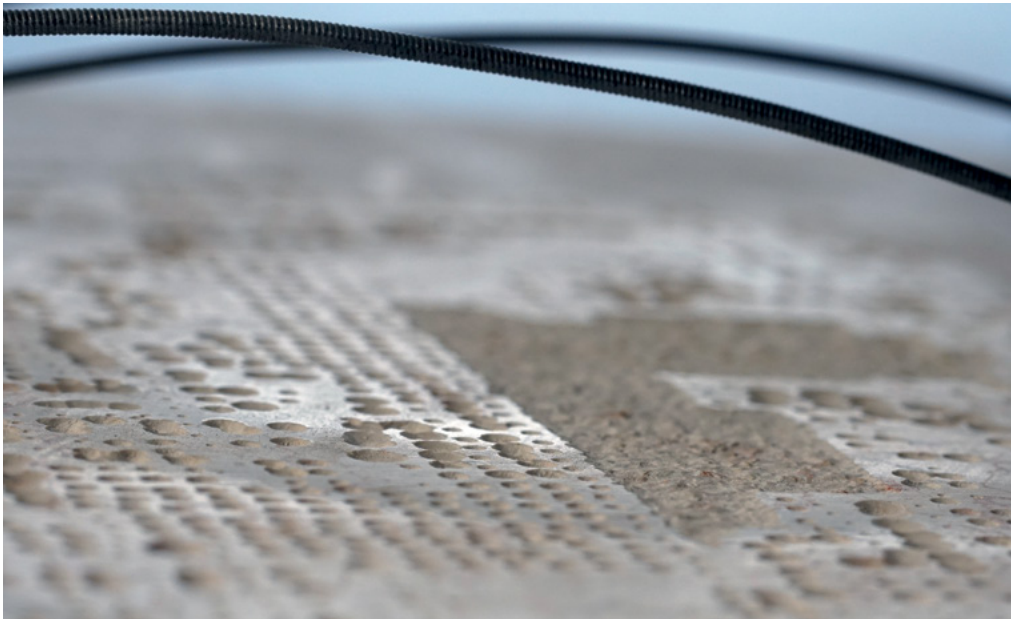
פסליה של טאובר חושפים גם פן הומוריסטי. כך, למשל, **בווריאציה על ריצרץ**, הממזג שתי שפות נבדלות. האלמנטים המחברים כוללים חלקי מתכת, כגון ציר של דלת, מַחְבֵּר של ברז לקיר, אבזם, ציר של ארון – חיבורים שלא בהכרח מתאימים לפונקציית הרוכסן. הקידוחים יוצרים מקצב ריתמי מדויק.

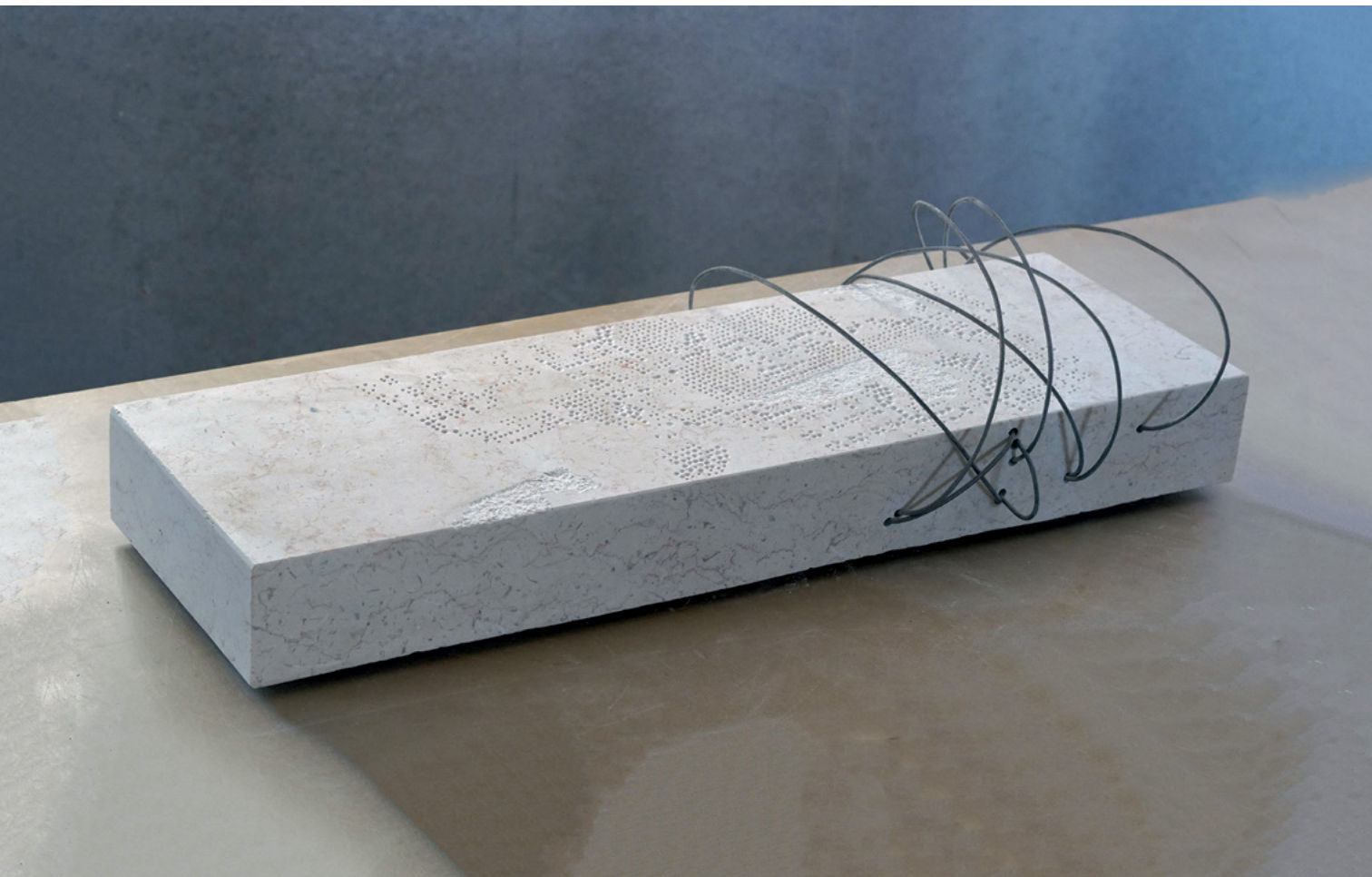
בפסל **שולחן עבודה ניסיוני**, "מציאות" מתוך קופסת התפירה של חמותה – שרידי חיים, מקומות ואנשים שאינם עוד – משולבת באמרת קפלים מפוסלת – פיסה מבין השאריות הרבות, שמצאה בקופסה. בפסל **תפר**, קפיץ מיטה משמש כמטאפורה ויזואלית לתך, כמעין חוט מכליב, המחבר בין שלושת החלקים הניצבים, לעומת האבן הארוכה המונחת. הדוגמה, שהוסיפה טאובר לאבן, שאובה מטכניקת האדזור (à jour)⁵, המשמשת ליצירת מפיות ומפות תחרה. בתחרה עם קידוחים בצורת משולש נמתחת האבן עד לקצה גבול יכולתה להישאר שלמה ואיתנה חרף החורים, העוברים מצד לצד בצפיפות מרובה, ליצירת דגם של תחרה. הברזל, בצורת חצי עיגול, מדמה חצי מפית קרושה סרוגה ביד. שני האלמנטים המרכיבים את הפסל, על דוגמאות החורים הנבדלות שלהם, מתכתבים זה עם זה.

פיסול באבן דורש תכונות אופי, כמו מחויבות, כנות, רצינות ומקצועיות. הוא תובע סבלנות ותכנון, וביצועו אורך זמן רב. טאובר אוהבת את התגליות הצעות במהלך העבודה, ובעקבותיהן – את התובנות החדשות, המובילות לפתרונות בלתי צפויים. היא מבקשת למתוח את גבולות החומר למחוזות חדשים, שאינם מצייתים לעבודת האומן המסורתית באבן. היא מוציאה את החומר מהקשרו המיידני להקשר חדש ומנוגד, המעלה שאלות ומעודד את הצופה לשקוע בהתבוננות מעמיקה.

קו התפר בעבודות עובר בין הסיתות המהוקצע של האבן הנוקשה לבין המרקמים העדינים, שיצרו חורי המקדח. עבודותיה של טאובר חושפות מורכבות אסתטית. ניכרת בהן עמלנות רבה, אך בה בשעה הן משדרות ניקיון וסטריליות. מאחורי היופי הרב חבוי משחק מתמיד בין גילוי לכיסוי, בין נוכחות להיעדר.

⁵אז'ור היא טכניקת רקמה, שבה נחתכים חלקי טקסטיל, לרוב כותנה או פשתן, ו"החור" המתקבל מחוזק וממולא ברקמה או בתחרת מחט.

עבודה לא גמורה, 2018, שיש וברזל, 16×70×38.5
Unfinished Work, 2018, marble and metal, 16×70×38.5

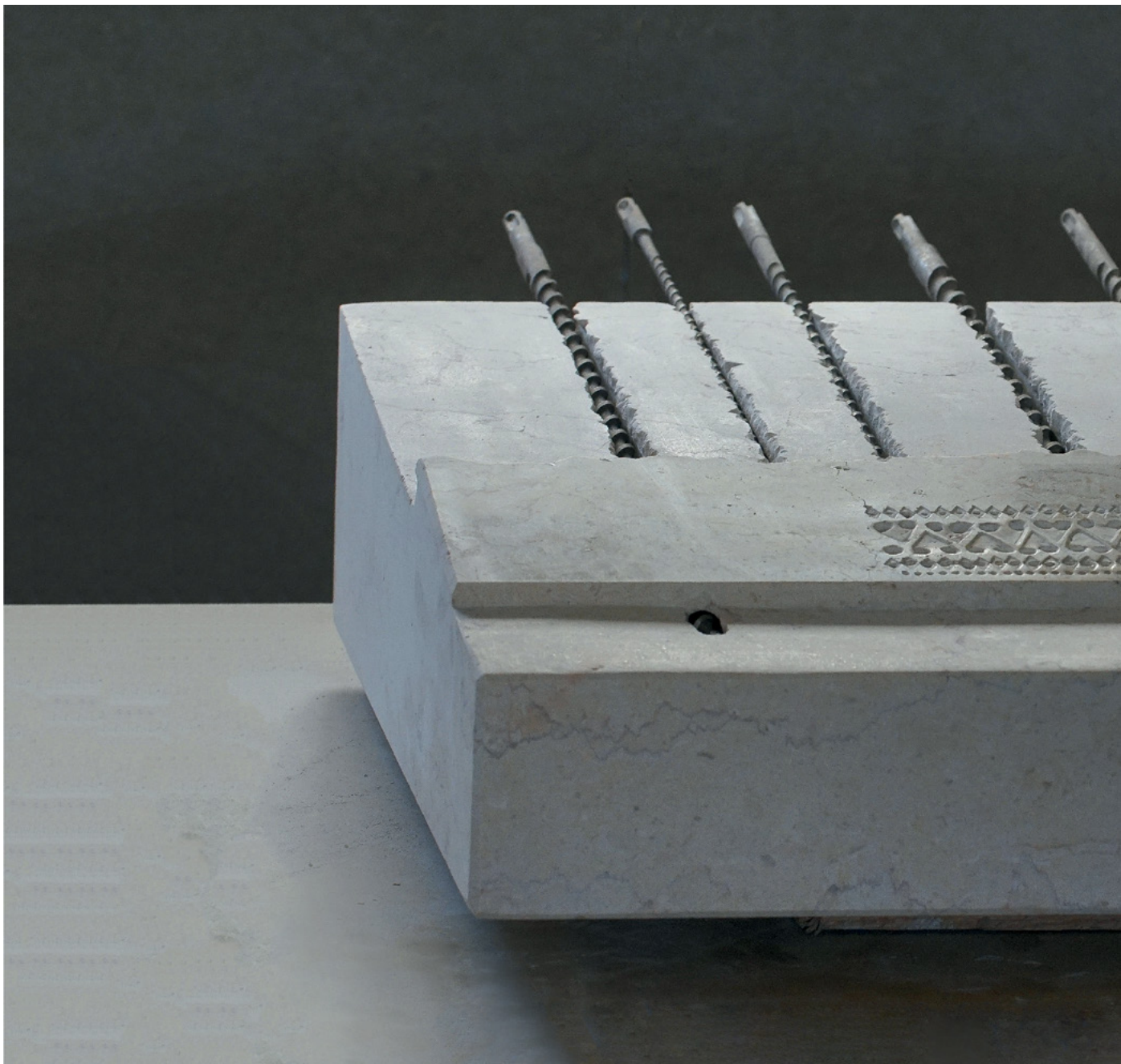
וריאציה על ריצ'רץ', 2019, שיש וברזל, 13x150x35
Variation on a Zipper, 2019, marble and metal, 13x150x35

קופסת תפירה, 2018, שיש וברזל, 45×30.5×54.5
Sewing Box, 2018, marble and metal, 45×30.5×54.5

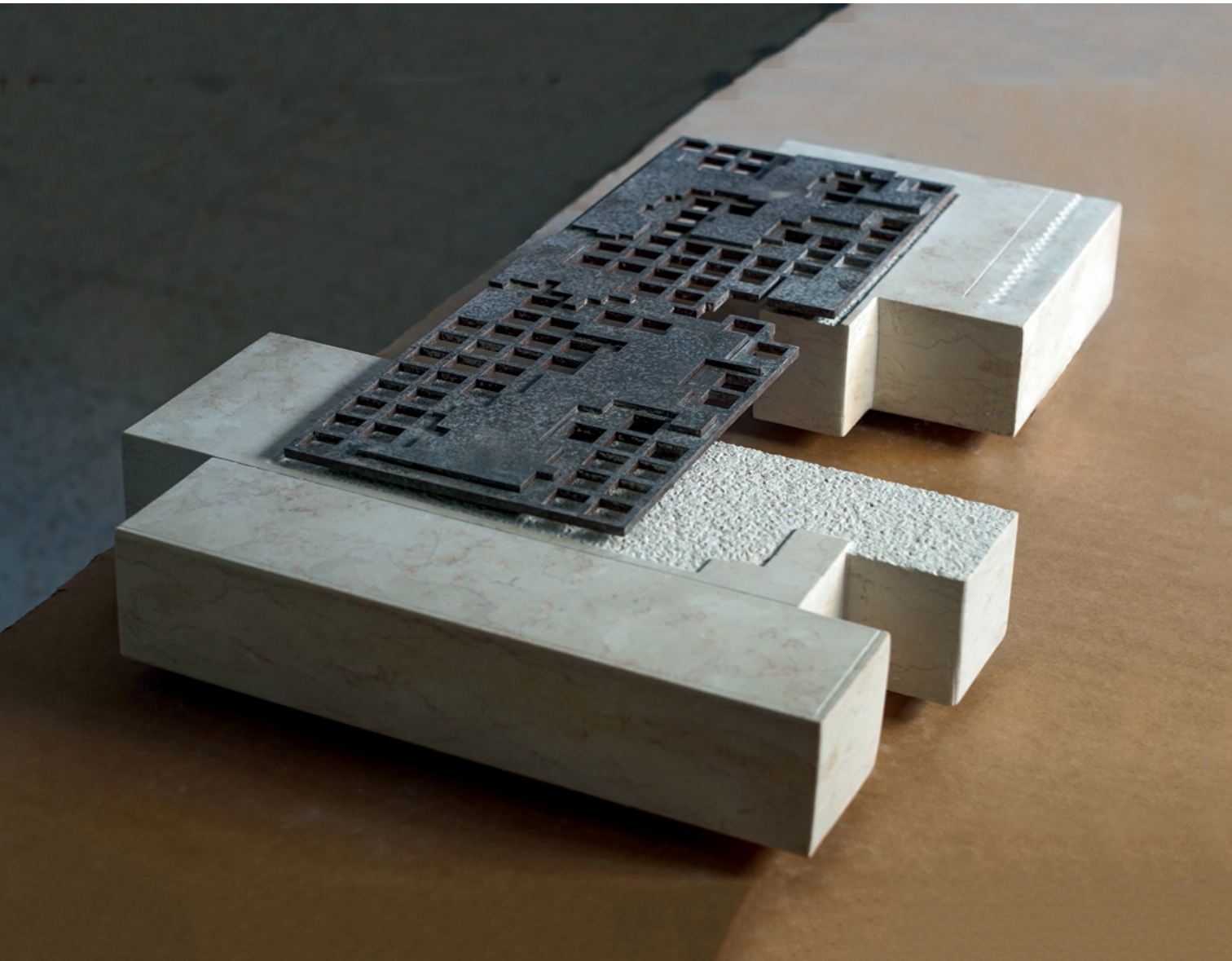

רוקמת התחרה, 2017, שיש וברזל, 16x66x60.3
Lacemaker, 2017, marble and metal, 16x66x60.3

רקמה ראשונה, 2017, שיש וברזל, 10x72x48
First Embroidery, 2017, marble and metal, 10x72x48

שולחן עבודה ניסיוני, 2016, שיש, ברזל ועור, 4.5x25.5x26.5
Experimental Desktop, 2016, marble, metal, and leather, 4.5x25.5x26.5

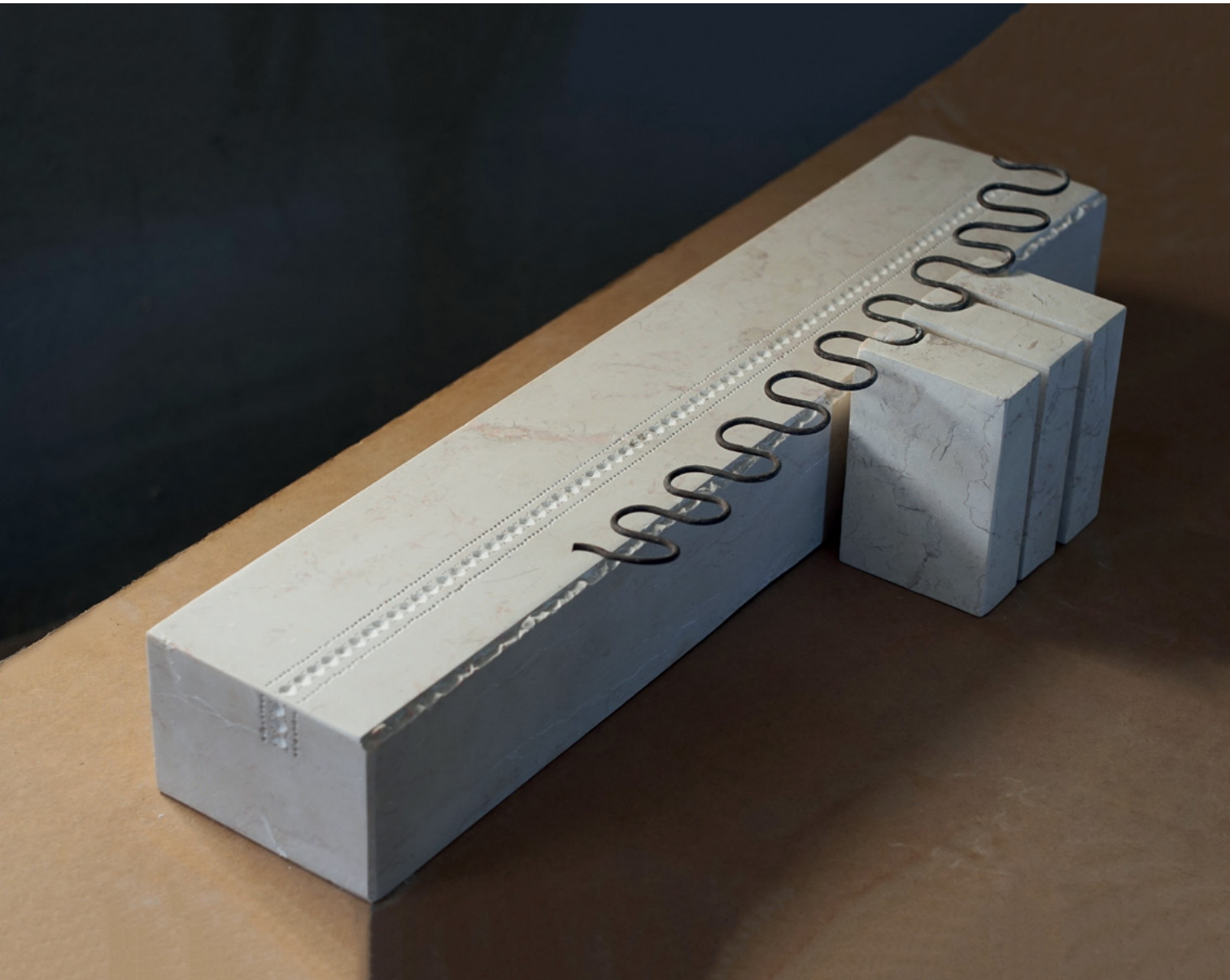

תחרה עם סליל, 2019, שיש וברזל, 56.3×19×15
Lace with Bobbin, 2019, marble and metal, 56.3×19×15

תחרה עם קידוחים בצורת משולש, 2019, שיש וברזל, 30x42x13
Lace with Triangular Drillings, 2019, marble and metal, 30x42x13

תמר, 2019, שיש וברזל, 15x75x26
Stitch, 2019, marble and metal, 15x75x26

עמוד של קשרים, 2018, שיש, ברזל וחבל, 75×19×19
Pillar of Ties, 2018, marble, metal, and rope, 75×19×19

כרית סיכות, 2017, שיש וברזל, 14x20x20
Pincushion, 2017, marble and metal, 14x20x20

elements include metal parts, such as a door hinge, a tap-to-wall connector, a clasp, or a cabinet hinge—connectors not necessarily congruent with the zipper function. The drillings create a steady rhythm.

Experimental Desktop fuses a “reality” from her mother-in-law’s sewing box—remnants of life, places and people, no longer in existence—combined with a sculpted, pleated hem, one piece of the many leftovers found in the box. In *Stitch*, a bed spring serves as a visual metaphor for the stitch, like a stitching thread that connects the three perpendiculars to the long, placed stone. The pattern added to the stone is taken from the à jour technique,⁵ used to create napkins and lace tablecloths. In *Lace with Triangular Drillings*, the stone is stretched to the limit of its ability to hold itself with holes that pass through it in great density, to create a lace pattern. Semi-circular in shape, the iron resembles half a hand-knit crochet. The sculpture’s two elements, with their different hole patterns, correspond with one another.

Stone sculpture requires qualities, such as commitment, sincerity, seriousness, and professionalism. It demands patience and planning, and takes a long time to execute. Tauber likes the discoveries emerging during the work process, and the consequent new insights that lead to unexpected solutions. She seeks to push the boundaries of the material toward new realms that do not obey the traditional stonework. She decontextualizes the material, introducing it into a new, contradictory context, which raises questions and prompts the viewer to take a closer look.

The works’ seam line lies between the accurate chiseling of the rigid stone and the delicate textures created by the drilled holes. Tauber’s sculptures reveal an aesthetic complexity. They surrender laboriousness, while conveying a sense of sterility and cleanliness. Their beauty conceals a perpetual interplay of covering and uncovering, absence and presence.

5—À jour embroidery is a needlework technique in which portions of a textile, typically cotton or linen, are cut away, and the resulting “hole” is reinforced and filled with embroidery or needle lace.

Giovanni Lorenzo Bernini¹ dating to 1635–40. The works also allude to the glorious and lace-decorated burial culture of 16th-century Spanish kings and nobles, who were sculpted in fancy garments, as well as to the Mudéjar style²—architectural lace-like decorations in stone that were mostly common in Spain.

In *Lacemaker*, Tauber uses a lace element extracted from a 17th-century painting of Queen Margarete of Austria by Spanish artist Bartolomé González,³ with iron drills, in the capacity of threads, embedded in the stone below. The sculpture takes its title from Vermeer’s famous painting by that name from 1669–70, which portrays a domestic, feminine scene in the foreground: a woman engaged in the creative process itself. Tauber, too, discusses the creative-artistic pursuit, which has always been considered feminine. The incorporation of stonework and chiseling, however, raises contemporary gender issues about “feminine” and “masculine” crafts in the 21st century.

In *Pillar of Ties* Tauber incorporates steel rebar, iron wire, and a rope, which she ties together with macramé knots and blanket stitches. In *First Embroidery*, she creates a jigsaw puzzle. The stone carving methods were borrowed from Japanese sculptor Isamu Noguchi.⁴ The sculpture was treated with “surgical cuts,” as the artist defines them, much like jigsaw puzzle pieces that connect to each other with precision. On the two stone surfaces she laid iron mesh to create an airy contrast to the heavy, massive stone. Shades of light penetrate the mesh, creating an intriguing interplay of light and shadow, mass and transparency, open and closed, space and volume. The jigsaw puzzle motif recurs in *Sewing Box*, which combines the fretsaw blades used to cut the top part of the stone. Forming a fan of lines, the blades remain as evidence of the meticulous work that probes the boundaries of the material.

In *Pincushion*, Tauber used nails that simulate a cushion and straight sewing pins, combined with careful perforation that produces a delicate lace ribbon. Differences in the texture of the stone result in antithetical matte-glossy appearances. In *Lace with Bobbin*, the small triangular stone addition resembles lace threads tied with weights, used in the past to facilitate weaving. *Unfinished Work* exemplifies an accurate drilling work that produces a variety of holes simulating fine embroidery. Like an unfinished embroidery project, the coiled thread is left as evidence of a work in progress.

Tauber’s sculptures also surrender a humorous facet, as reflected in *Variation on a Zipper*, combining two visual languages. The connecting

1—Giovanni Lorenzo Bernini was one of the most important sculptors of the Baroque period in Italy. The statue in question is decorated with special lace work on the sleeves and hem of the pope’s dress.

2—Mudéjar art, manifested in Spanish architecture mainly between the 12th and 16th centuries, incorporated Christian, Jewish, and Muslim elements in various fields of art, but its main imprint was in the architecture of the Iberian Peninsula.

3—Bartolomé González y Serrano was a Spanish Baroque painter, specializing in portraiture.

4—Isamu Noguchi, a renowned Japanese-American artist, sculptor, designer, and landscape architect active between the 1920s and the 1980s, is famous for his sculptures and works in the public sphere.

take several months. The material changes and additions to each sculpture infuse it with vitality and transform the clean, cold and sterile tombstone into a warm mass with a new intention. The stiff, industrial stone becomes delicate, soft, and domestic. The hard stuff that symbolizes death is filled with life.

Tauber's works exhibit a profound understanding of the material's qualities and the stone's texture. She challenges the boundaries of the material, pushing the ability to utilize the surface without crossing the limit and causing fractures or cracks in the stone. Stone chiseling is considered masculine labor, but Tauber appropriates it to describe a work that has always been considered feminine and delicate. Embroidery, knitting, and sewing are given an up-to-date visual interpretation via stone sculpture, based on visual deception as well as on the study of language and form. She uses an ancient craft technique to create a contemporary statement in another material. Such use of artisan techniques is not new. 1970s and 1980s feminist art drew its inspiration largely from so-called women's crafts. The objects used by Tauber to represent female crafts, however, typically represent the tough, masculine facet that uses massive drills for chiseling and construction. She constantly seeks contrasts, such as between masculinity and femininity and between the constructive and the decorative.

Lacework has always elicited questions regarding wealth and status obtained by exploiting disempowered and disadvantaged populations. The gaps between the long time and meticulous work required to prepare it, compared to earning abilities and the price at which it is sold, ever since it was invented in Venice during the Renaissance, raise fundamental moral social dilemmas.

A handicraft linked in human memory with the domestic sphere and especially with grandmother's house, lace is usually perceived as a feminine, homey, sensual decorative object. It is used to decorate clothes in general, and specifically female sleepwear, tablecloths, napkins, handkerchiefs, curtains, etc. At various times, wearing lace on collars and sleeves symbolized aristocratic status and was a sign of good taste. Wedding dresses are usually embellished with lace, or made entirely of lace fabric. In the 19th century and the first half of the 20th century, closet shelves were also decorated with special lace strips.

The works in the exhibition allude to ancient traditions of stone lace, which may be found, for example, in the sculpture of Pope Urban VIII by

Seam Line

Galit Semel

The inspiration for Rachel Tauber's new sculpture series came from her mother-in-law's sewing box, which contained countless leftovers, parts of hem, lace, etc., associated with life and clothing sets that no longer exist. The exhibition "Seam Line" is akin to an inner journey, linking the collection and preservation of her mother-in-law's belongings with Tauber's ongoing engagement with her identity as an artist, an identity reflected in her decision to perpetuate work tools in the sculptures.

The featured works combine stone with iron and steel fiber, with the addition of ropes, yarn or leather straps, to create a dialogue between different materials and diverse textures. These include lace, knits, and sewing, and are manifested by chiseling, drilling, or perforating the surface of the stone, and supplementing it with added elements. The resulting sculptures surrender multiple contradictions—space vs mass, weight vs airiness, light vs shadow, rhythm vs uniformity, texture vs flatness, black vs white.

Stone, in diverse variations, has fascinated Tauber for many years. Her work is underlain by expropriation of an object from its original-utilitarian purpose for another functional use, which expands its conceptual essence. By lending the sculpture a new identity, Tauber can unearth its vulnerability and softness hidden beneath the material hard substrate. She embroiders in the hard stone by piercing or drilling holes in it that simulate textiles and fine lace, raising questions pertaining to gender and society.

The sculptures in the exhibition may be divided into two groups: works that contain readymade metal components (nails, fretsaw blades, drills, various fasteners, and a bed spring), and others which feature handmade, manipulated metal elements. These traces represent the lifespan of objects in contemporary consumer culture, while preservation of the objects' memory in the stone alludes to the stone's eternal nature. At the same time, the works also sustain a nostalgia for handicrafts and knotting skills that have almost become extinct in today's world.

Tauber works with Israelite Hebron marble stone from a local gravestone factory. The stones are sold in fixed sizes, and undergo formal and functional transformation in her hands. The massive work on each sculpture may

Rachel Tauber / Seam Line

גלריה משרד בתל אביב

Office in Tel Aviv Gallery

Rachel Tauber Seam Line

February – March 2020

Office in Tel Aviv Gallery

Project no. 216

Chief curator: Rachel Sukman

Exhibition curator: Galit Semel

Catalogue

Graphic design: Moshe Mirsky

Editing: Daria Kassovsky

English translation: Eliezer Tauber

Photographs: Boaz Oppenheim

Printing: A.B. Printing Ltd., Tel Aviv

English cover: *Sewing Box*, 2018, marble and metal, 45×30.5×54.5

Hebrew cover: *Lace with Triangular Drillings*, 2019, marble and metal, 30×42×13

Measurements are given in centimeters, height × width × depth

Copyright © 2020, The Center for Visual Art, Tel Aviv

6 Zamenhoff St., Tel Aviv 6437306

Tel.: +972-3-5254191

magazine@netvision.net.il

www.officeintelavivgallery.com

With the support of the Ministry of Culture and Sport &
the Tel Aviv-Yafo Municipality

Rachel Tauber / Seam Line

